

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 3. čtvrtletí 1937

Biblická učení (IV)

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Jednotlivá čísla Kč 2.30 •
Vlastním nákladem vydává ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ, Střední 10

Sabbath-School-Lessons bohemian, Third Quarter 1937.

Printed in Czechoslovakia

Věčné trvání zákona

Zákonodárce a původ zákona

1. Jaký důkaz máme z Písma, že Ježíš spolupůsobil při stvoření s Otcem? Kol. 1, 16. 17; Jan. 1, 1—3.
2. Pod jakým jménem Bůh je také znám? Izai. 33, 22; Jak. 4, 12
3. Kdo oznamoval na hoře Sinai v nebeské slávě deset přikázání? 1. Kor. 10, 1—4; Neh. 9, 13—15; Žid. 12, 24—26

„Kristus nebyl jenom andělem, který v sloupu oblakovém šel před zástupem, ale On to také byl, který Izraeli dal zákon. V slávě ze Sinaje oznamoval všemu lidu dest ustanovení zákona svého Otce. On to byl, který Mojžíšovi dal psaný zákon na kamenných deskách.“ (Patr. a pror. 366)

Mravní zákon jest nezměnitelný

4. Které vlastnosti Boží zrcadlí se v jeho zákoně?

Bůh je:

Zákon je:

Svatý 1. Petr. 1, 16

Řím. 7, 12

Sravedlivý Jan 17, 25

Řím. 7, 12

Dobrý Žalm 135, 3

Žalm 119, 172

Dokonalý Mat. 5, 48

Žalm 19, 7. 8

Nezměnitelný Žid. 13, 8

Žalm 111, 7—9; Luk. 16, 17

5. Který výrok Ježíšův ukazuje, že zákon jest pevně vkořeněn ve věčnosti? Mat. 5, 17—19

„Zákony, dané lidu Izraelskému byly rozděleny na tři části: mravní, obřadný a občanský. Mravní zákon jest nezměnitelný, neboť v něm jsou obsaženy naše povinnosti k Bohu a k jeho stvoření. Tento zákon nemohl býti zrušen. Zákon obřadný vztahoval se na náboženské obřady lidu. Byl dán tehdy, když zákon mravní byl přestoupen.“ (Barnes)

6. Jaké máme důkazy, že zákon byl již před vydáním na Sinai? Řím. 5, 13. 14; 2. Petr. 2, 4

O trvání zákona a jeho platnosti už před vydáním na Sinai, svědčí to, že smrt již kralovala (Řím. 5, 12. 14. 21) a moc hříchu je zákon (1. Kor. 15, 56).

Zákon a pravda Boží byly Abrahamovi podány skrze Adama a praotce. Adam žil 930 let a dal světu osobní svědectví o spravedlnosti, zjevené v ráji. Enoch, který žil 300 let společně s Adamem, vedl božský život. Enoch žil ještě na zemi, když Matusalemovi bylo již 300 let. Matusalem zase žil 98 let se Semem. Sem žil do 150 leta věku Abrahamova. Po 2000 let, od Adama až k Abrahamovi, bylo oznamování pravdy snadné, takže otec věřících, Abraham, přikázání znal a také je zachovával. (1. Mojž. 26, 5)

7. Proč byl dán zákon na Sinal? Řím. 3, 20; 5, 20; 7, 12

„Když byl oznámen na Sinai zákon, zjevil Bůh lidem svatost své povahy, aby ve srovnání s ním mohli poznati svou vlastní hříšnost. Zákon byl dán, aby je usvědčil z jejich hříchů a zjevil jim nezbytnost Spasitele. To se mělo státi, když jeho zásady skrze Ducha svatého působily na srdce. Tato úloha má býti splněna také nyní.“ (Desire 308. Leben 163)

Zákon v nové smlouvě

8. Kde jest na deset přikázání poukazováno v Novém zákoně?

Odpověď: 1. Zákon Boží. (Řím. 8, 7) 2. Přikázání Boží. (1. Kor. 7, 19; Zjev. 12, 17; 14, 12) 3. Jeho přikázání. (1. Jan. 3, 22. 24; 5, 2. 3; 2. Jan. 6) 4. Zákon je svatý, spravedlivý a dobrý. (Řím. 7, 12; 2. Petr. 2, 21) 5. Zákon je duchovní. (Řím. 7, 14) 6. Zákon spravedlnosti. (Řím. 9, 31) 7. Zákon svobody. (Jak. 1, 25; 2, 12) 8. Zákon královský. (Jak. 2, 8)

9. Jak se choval Ježíš ku přikázání svého Otce? Jan 15, 10

10. Kdo jest našim vzorem? 1. Petr. 2, 21. 22

11. Jaké spojení jest přikázání Božích s vírou Ježíšovou? Zjev. 14, 12

2. úkol — 10. července. 1937 — Z. s. 20.09

Zákon a evangelium

Dokonalý zákon svobody

1. Jak apoštol píše o zákoně? Jak. 1, 23—25

2. Co člověk pozná v zákoně Božím, když jeho oči pomazány jsou mastí nebeskou? Žalm 119, 18

3. Kdy lze choditi svobodně? V. 45

4. V čem mají spravedliví libost? O čem přemýšlejí? Ž.
1, 2

Smrt Ježíšova splnila požadavky porušeného zákona

5. Jak Písmo svaté označuje hřích? Jaký je trest za hřích? 1. Jan. 3, 4; Řím. 6, 23

6. Jak bylo dosti učiněno požadavkům zákona? 1. Petr.
2, 24

„Přestoupený zákon požadoval život hříšníka. V celém vesmíru byl jenom jeden, který mohl jeho požadavkům učiniti dosti ve prospěch lidstva. Jelikož zákon Boží jest právě tak svatý, jako Bůh sám, mohl tudíž jenom někdo Bohu rovný přinést obět za to, že byl přestoupen. Mimo Krista nikdo nemohl člověka vykoupiti ze zlořečenství zákona a znovu ho přivést do souladu s nebem. Kristus chtěl na sebe vzítí vinu a hanu hříchu — hříchu, jež svatý Bůh tak nenávidí, že Otce a Syna musil odloučiti. Kristus chtěl se snížit do hlubin bídy, aby mohl zachrániti ztracené pokolení.“ (Patr. a pror. 53)

7. Jak smrtí Kristovou bylo způsobeno, že zákon Boží nemůže býti změněn? Řím. 8, 3, 4

„Kdyby zákon mohl býti změněn, pak by člověk mohl býti vykoupen bez oběti Kristovy; že však Kristus musil svůj život položit za padlé pokolení, dosvědčuje, že zákon Boží neosvobozuje hříšníka od požadavků na něho kladených. Jest dozázáno, že odplata za hřích jest smrt... Skutečnost, že Kristus snášel trest za přestoupení člověka, jest pro všechny stvořené bytosti mocným důkazem, že zákon jest nezměnitelný, že Bůh jest spravedlivý a milosrdný a že v jeho vládě spojuje se neskonálá spravedlnost se slitováním.“ (Patr. 61)

8. Co pro nás činí Kristus, jestliže Je přijímáme jako svého osvoboditele od hříchu? Řím. 8, 1; 6, 14

„Zákon vyjadřuje Boží myšlenky. Jsou-li v Kristu přijaty, povznese nás Bůh nad moc přirozených přání a náklonností i nad pokušení, která svádějí k hříchu. ... Zásady zákona objasněny jsou v životě Kristově, a když Duch svatý dotkne se srdce, když světlo Kristovo lidem zjeví nezbytnost jeho očišťující krve a jeho ospravedlňující milosti, zůstává vždy zákon prostředkem ku přivedení nás ke Kristu, abychom vírou

mohli býti zachráněni. Zákon Boží jest dokonalý, občerstvující duši.“ (Desire 308. Leben 163)

9. Jaký vztah jest víry k zákonu? Řim. 3, 31

„Nikdo nemůže správně představití zákon Boží bez evangelia, anebo zase evangelium bez zákona. Zákon jest ztělesněné evangelium a evangelium jest rozvinutý zákon. Zákon jest kořen, evangelium jest vůni vydávajícím květem a ovocem, jež přináší.“ (Podobenství Ježíšova 126)

10. Co musíme činit, abychom mohli býti zachráněni? 1. Jan. 1, 8, 9; Přísl. 28, 13

11. Čím můžeme býti očištěni od svých hříchů? Zach. 13, 1; Zjev. 1, 5

12. Či spravedlnost jest také naší? 1. Kor. 1, 30

Zákon pravidlem života

13. Jak budeme choditi, když Duch svatý bude v nás? Gal. 2, 20

14. Co Duch svatý píše do srdce člověka? Žid. 8, 10

15. Co jest důkazem nového života? Řim. 8, 4; 13, 8—10

„Bůh požaduje od svých dítek dokonalost. Jeho zákon jest vyjádřením jeho povahy a pravidlem pro každou povahu. Toto božské pravidlo jest dáno všem, aby nikdo neměl mylný názor o podstatě lidstva, z nichž Bůh chce ustaviti své království. Život Kristův na zemi byl dokonalým vyjádřením zákona Božího, a když ti, kteří si činí nárok na to, že jsou dítkami Božími, budou míti povahu Kristovu, budou poslušni všech přikázání Božích. Potom je Pán může přijmouti do počtu těch, kteří jednou budou tvořiti nebeskou rodinu.“ (Podobenství 311)

16. Jaká dvě veliká přikázání jsou v zákoně a co jest v nich obsaženo? Mat. 22, 37—40

17. Jak v životě křesťana splněna jest láska k Bohu a láska k člověku? Jak. 2, 8—12

3. úkol — 17. července 1937 — Z. s. 20.04

Dva zákony

Zákon obřadný poukazoval na kříž

1. Kdy byla člověku prokázána milost? 2. Tim. 1, 9

2. Která zásada spravedlnosti v Starém zákoně je také zásadou evangelia? Abak. 2, 4b; Řím. 1, 17; Žid. 10, 38
3. Co apoštol praví o této spravedlnosti z víry v životě praotců a proroků? Žid. 11, 4. 7. 8. 24—26

Abraham byl nazván otcem věřících. Skrze Krista stáváme se dětmi Abrahamovými a podle zaslíbení dědicové. Zaslíbení Abrahamovi a jeho semeni nestalo se skrze skutky zákona, nýbrž skrze spravedlnost z víry. (Řím. 4, 13) Abrahamovi a věřícím ve všech dobách byla připočtena spravedlnost skrze Krista. (Řím. 4, 22—24)

4. Jak David píše o blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přičítá spravedlnost bez skutků? Řím. 4, 6—8

5. Jak lidé před ukřižováním Kristovým projevovali svou víru v Krista, jakožto Beránka Božího? Žid. 9, 21—23

„Bůh ustanovil oběti za hřích, aby člověku ustavičně připomínaly jeho hříchy a přiměly jej k tomu, aby je kašičně vyznával a dával najevo víru v zaslíbeného Vykupitele. Byly určeny k tomu, aby padlému pokolení lidskému vstípily slavnou pravdu, že je to hřích, který žavinil smrt.“ (Patr. 58)

6. Jakého pojmenování jest použito pro obětní zákon a pro oběti? Kol. 2, 14; 3. Mojž. 7, 37. 38. (Zápis, proti nám)

7. Kdo tyto zákony psal a kde byly uloženy? 2. Mojž. 24, 4—7; 5. Mojž. 31, 24—26

8. Jak dlouho měly býti v platnosti? Žid. 10, 1; Kol. 2, 14—17

Tyto odstínové zákony končily smrtí Kristovou na kříži. Stín nahrazen byl skutečností.

Mravní zákon trvá dosud

9. Jaký zřetelný rozdíl jest učiněn mezi zákonem mravním a obřadným?

Zákon mravní

jest nazván zákonem královským. (Jak. 2, 8)

Bůh jej napsal na deskách kamenných. (2. Mojž. 24, 12)
byl napsán prstem Božím. (2. Mojž. 31, 18)

Zákon obřadný

jest zván „zákon přikázání v ustanoveních“. (Eiez. 2, 15)

jest „zápis proti nám čelící v ustanoveních“. (Kol. 2, 14)
Mojžíš jej napsal do knihy. (2. Par. 35, 12)

byl uložen v truhle smlouvy.
(2. Mojž. 40, 20; 1. Král. 8,
9; Žid. 9, 4)
jest dokonalý. (Ž. 19, 8)
nebyl zrušen. (Mat. 5, 17)

byl položen vedle truhly
smlouvy. (5. Mojž. 31, 24—
26)
nemůže k dokonalosti při-
vésti. (Žid. 7, 19)
byl zrušen. (Efez. 2, 14, 15)

V knihách Mojžišových obsaženy jsou tři zákony:

1. Zákon občanský, který ve svém znění byl výhradně pro lid Izraelský. Byl přizpůsoben zvláštním okolnostem na poušti a v Kanánu.

2. Zákon obřadný, byl také jen pro Izraelity a pro pohany, kteří se k nim připojili.

3. Zákon mravní... obsahoval pravidla mravních a náboženských povinností; též zásady práva i nepráva. Nebyl zrušen, ale jest nezměnitelný, jako sám zákonodárce. Mat. 5, 17—20.

10. Kolik je desek zákona? Která přikázání na každé jsou?

2. Mojž. 31, 18

(Čti: Zkušenosti a vidění, str. 21)

Na první desce byla čtyři přikázání, obsahující naše povinnosti k Bohu; na druhé bylo šest přikázání, obsahující naše povinnosti k bližním. Toto rozdělení poukazuje na dvě veliké zásady, milovati Boha a bližního. Činíme-li tak, plníme požadavky obou desek.

11. Jak se Kristus choval k zákonu? Mat. 5, 17

(Čti: Myšlenky s hory blah., str. 62—64)

12. V čem je shrnuta povinnost lidí? Kaz. 12, 13

13. Co jest praveno o jednotnosti zákona? Jak. 2, 10

„Lidé jsou nakloněni domnívati se, že když zachovávají devět přikázání, že to postačí a to jedno že mohou přestupovati. To svědčí o nesprávném chápání úmyslu Božího s lidmi — dokonalosti — a s tím nezbytně spojeném předpokladu dokonalosti jeho zákona. Deset přikázání nejsou sama o sobě stojící, která by k sobě nebyla v nijakém vztahu. Je to deset stran zákona Božího. Učení Ježíšovo nám ukazuje úzkou spojitost těchto přikázání, takže přestoupení jednoho přikázání jest porušením celého zákona.“ (G. C. Morgan)

14. Z které zprávy víme, že původní zákon Boží jest v chrámě v nebesích? Zjev. 11, 19.

4. úkol — 24. července 1937 — Z. s. 19. 56

Dvě smlouvy

Úvod: „Nikdo by neměl býti zmaten pojmenováním „první“ a „druhá“ smlouva. Ačkoliv smlouva, učiněna na Sinai, jest nazvána první, není to první smlouva, kterou Bůh s lidstvem učinil. Dávno před tím učinil smlouvu s Abrahamein. Pán také učinil smlouvu s Noé i Adamem. Také se nesmíme domnívati, že první neboli stará smlouva učiněna byla s lidem jenom na nějakou dobu a musila býti zrušena, dříve než někdo mohl býti účasten zaslíbeného požehnání druhé čili nové smlouvy. Kdyby tomu tak bylo, pak by nikdo v oné době nemohl dosíci odpuštění. To, co bylo nazýváno smlouvou druhou čili novou, bylo již před smlouvou učiněnou na Sinai; neboť smlouva s Abrahamem stvrzena byla v Kristu (Gal. 2, 17), a tato druhá smlouva má cenu jenom v Kristu.“ (Bibellesungen 414)

Nová smlouva milosti

1. Podle čeho souzeny budou činy lidu? Jak. 2, 12; Kaz. 12, 13. 14

2. Jak křesťan pohlíží na zákon? V jakém smyslu jest vysvobozen od zákona? Ž. 1, 2; Řim. 8, 4; 6, 14

„Na všechna tato přikázání rozlévá se z Nového zákona proud nového světla. Zákon nebyl zrušen, nýbrž zdůrazněn, znovu připomenut a novou silou splněn. V určitém smyslu křesťan není prost od zákona. Jestliže milost Boží zmocní člověka k zachovávaní zákona, jest svoboden od zákona, tak jako mravný občan, který žije podle zákonů země, jest svoboden. Bůh nezrušil zákon, ale dal možnost, skrze kterou člověk může splnit zákon a tak od něho býti svoboden.“ (G. C. Morgan)

3. Co bylo předpověděno o stanovisku Pána Ježíše k zákonu? Ž. 40, 8. 9

4. Jak může křesťan zachovati zákon? Ž. 119, 2. 11; 2. Kor. 3, 3

5. Jak jest nazváno zapsání zákona do srdce člověka?
Žid. 8, 8—11

6. S kým byla nová smlouva učiněna? V. 8

Smlouvy jsou učiněny s domem Izraelským. (Řím. 9, 4) Pohané byli cizí úmluv zaslíbení. (Efez. 2, 11—13) V Kristu i pohané skrze dveře víry mají přístup ke společenství s Bohem. (V. 14—20) Ustavení na základě apoštolském a preročském mají účast na jménu a bohatství Izraelovu. Měli bychom pamatovati, že nyní, tak jako v minulých dobách, pravým Izraelitou jest člověk od Boha ovládnutý, který vírou v Krista žije život vítězný.

7. Co Bůh zaslíbil učiniti v nové smlouvě? V. 10

Když člověk byl stvořen k obrazu Božímu, zákon byl napsán do jeho srdce. (Řím. 2, 15) Jelikož to hříchem bylo téměř setřeno, piše to Duch svatý znovu do srdce a života člověka. To jest zaslíbená smlouva nová. Jer. 17, 1—9; Zach. 7, 12; Ezech. 36, 26. 27.

8. Jaké jest první zaslíbení v nové smlouvě? 1. Mojž. 3, 15

„Jako Bible ukazuje dva zákony, jeden nezměnitelný a věčný, druhý pomíjitelný, tak jsou i dvě smlouvy. Smlouva milosti učiněna byla nejprve s člověkem v Edenu, když po pádu Boží zaslíbení oznamovalo, že símě ženy potře hadu hlavu. Tato smlouva nabízela všechněm lidem odpuštění a přispění Boží milosti k budoucí poslušnosti skrze víru v Krista. Za věrnost k zákonu Božímu zaslibovala jim také věčný život. Tak se praotcům dostalo naděje na vykoupění.“ (Patr. 370)

9. Proč byla učiněna smlouva nová? Žid. 9, 15; 13, 13. 26. 21

„Ačkoliv tato smlouva učiněna byla s Adamem a obnovena byla Abrahamovi, nemohla býti stvrzena, dokud Kristus nezemřel. Od doby, kdy bylo oznámeno vykoupění, trvala skrze zaslíbení Boží; vírou byla přijímána; a když skrze Ježíše Krista byla potvrzena, nazvána byla smlouvou novou. Zákon Boží byl základem této smlouvy, která byla jenom opatřením, aby lidé znovu byli uvedeni ve shodu s vůlí Boží, přivedeni jsouce k tomu, aby mohli poslouchati zákon.“ (Patr. 371)

Stará smlouva skutků

10. Co jest starou smlouvou? Proč byla učiněna? 2. Mojž. 19, 5—8; Efez. 2, 8, 9

„Jiná smlouva — v Písmě nazvána starou — učiněna byla na Sinai mezi Bohem a lidem Izraelským a potvrzena krví obětních zvířat. Smlouva Abrahamova potvrzena byla krví Kristovou a nazvána jest druhou čili novou smlouvou, neboť krev, kterou byla zpečetěna, prolita byla později než krev smlouvy první. Že nová smlouva byla již za Abrahama, vysvětá ze skutečnosti, že tehdy potvrzena byla zaslíbením i přísahou Boží a nemožné jest, aby v těchto věcech Bůh klamal.

Proč byla učiněna jiná smlouva na Sinai, když smlouva Abrahamova obsahovala zaslíbení o vykoupení? V služebnosti egyptské lid velikou měrou pozbyl poznání Božího i hlavních zásad smlouvy Abrahamovy. Když je Bůh vysvobodil z Egypta, zjevil jim svou moc i milost, aby měli příčinu Jej milovati a Jemu důvěřovati... Ale ještě jedna větší pravda měla jim býti vštípena. Protože žili v modlářství a zkaženosti, neměli správného pochopení o svatosti Boží, o veliké hříšnosti svého vlastního srdce, své úplné neschopnosti z vlastní moci poslouchati zákon Boží, ani nepocítovali, jak velice potřebují Spasitele. To všecko se musili učiti... Podmínka staré smlouvy zněla: Poslouchej a žij: Dal jsem jim ustanovení svá a soudy své ve známost jsem jim uvedl, ješto činil-li by je kdo, jistě že by živ byl“; ale „zlořečený, kdo by nezůstal v řečech zákona tohoto, aby je činil.“ (Ezech. 20, 11: 5. Mojž. 27, 26) Nová smlouva založena byla na „lepších zaslíbeních“ — zaslíbeních o odpuštění hříchů a milosti Boží, obnoviti srdce a přivesti je ve shodu se zásadami zákona Božího.“ (Patr. 371)

11. Co jest praveno těm, kteří chtějí býti ospravedlněni ze skutků zákona? Gal. 2, 16

Ode dnů Kaina a jeho nekrvavé oběti samospravedlnosti, každý člověk se rozhodoval mezi „spravedlnosti ze skutků“ a „spravedlnosti z víry“. Člověk sám nemůže se vymaniti z prohlubně hříchu, do níž upadl. Právě tak nemůže z vlastní síly denně vítěziti nad hříchem. Naší jedinou nadějí jest živá moc s hůry. Mnozí upřímní křesťané, kteří vlastní vůlí přemoci

chtějí pýchu, lásku k světu, závist, zlobu i nečistotu, zoufale volají: „Jaký jsem bídný člověk!“ Tajemství nové smlouvy zakusí jenom tehdy, když ve své bezmocnosti a beznadějnosti oddají se Ježíši Kristu.

12. Jaký podstatný rozdíl jest mezi starou a novou smlouvou?

Nová smlouva
jest věčná. (1. Mojž. 17, 15—19; 26, 4)
jest lepší (Žid. 8, 6)
založena na zaslíbeních Božích. (Gal. 3, 20)
potvrzena krví Kristovou. (Žid. 9, 14. 15)
měla prostředníka. (Žid. 8, 6)
zákon psán do srdcí. (Jer. 31, 33)

Stará smlouva
brzy byla porušena. (2. Mojž. 32, 8)
byla nedostatečná. (Žid. 8, 7)
založena na slibech lidských. (2. Mojž. 24, 3. 7)
potvrzena krví zvířat. (2. Mojž. 24, 5—8)
neměla prostředníka.
zákon psán na kamenné desky. (5. Mojž. 10, 3. 4)

Mravní zákon a nová smlouva

13. Jaké místo zaujímá deset přikázání v nové smlouvě?

V nové smlouvě jest zákon skrze Ducha svatého psán do srdcí lidských. Síla ku poslušenství jest v Kristu, nikoliv v člověku — potom jest zákon zveleben v životě věřícího. V jeho životě lze viděti spravedlnost, kterou požaduje zákon. Jeho život veden jest Duchem.

14. Jak Galatští opět upadli v služebnost staré smlouvy?

Gal. 3, 1—4

„Pavel i Židé věřili, že zachovávání zákona Božího nerozlučně jest spojeno s vírou. Rozdíl však byl v jejich chápání. Pavel pravil: Člověk nejprve uvěří v Krista, potom jest před Bohem ospravedlněn; hned potom zachovává zákon. Židé naopak tomu pravili: Člověk nejprve uvěří v Krista, pak zachovává zákon, jak může a potom jest spravedlivý... Takový byl rozdíl mezi zásluhami a milostí.“

15. Na jakých „lepších zaslíbeních“ jest založena nová smlouva? Jar. 31, 33. 34

16. Která zkušenost Pavlova ukazuje nám rozdíl zkušenosti v staré a v nové smlouvě? Řim. 7, 19—24; 8, 1—4

„Jsou to zvláště dva bludy, před kterými ditky Boží musí

se míti na pozoru, zvláště ty, které teprv začaly důvěřovati v jeho milost. První blud, o němž byla již učiněna zmínka, záleží v důvěře ve vlastní sílu a skutky, v té důvěře, že lidé sami mohou přijíti ve shodu s Bohem. Kdo vnějším zachováním přikázání hledí dosíci svatosti života, pokouší se o nemožnou věc. Na všech skutcích, které jsou konány bez Krista, lpí sobectví a hřích. Pouze věrou v milost Kristovu lze nám dosíci svatosti. — Druhý a neméně nebezpečný blud záleží v tom, když lidé se domnívají, že Kristus je osvobodil od zachovávání zákona, a že jejich skutky nemají vlivu na jejich vykoupení, protože jen věrou můžeme míti účastenství na milosti Kristově.“ (Cesta 63)

17. Kdo v srdci křesťana žije v nové snlouvě? Gal. 2, 20
(Čti: Cesta ke Kristu, str. 66)

5. úkol — 31. července 1937. — Z. s. 19.47

S o b o t a

Původ a účel soboty

1. Jakou památku své moci dal Bůh ke vzpomínce na dokonání stvoření? 1. Mojž. 2, 1—3

V sobotu Bůh odpočinul a požehnal i posvětil ji. Tak se stal tento den požehnaným dnem odpočinutí Božího.

2. Pro koho byla sobota učiněna? Mar. 2, 27. 28

„Když Bůh stvořil všechno dokonalé, odpočinul dne sedmého. Neodpočinul proto, že byl unaven, ale proto, že stvoření bylo dokonáno. Slovo sobota (sabbath) znamená odpočinek. Bůh věděl, že člověk po své denní práci potřebuje odpočinek a více času k uctívání Božímu než v jiné dny. To jest jeden z nejkrásnějších darů Božích. Toto svěcení dne sobotního bylo pro všechny lidi na zemi. Bůh nikdy nedal opačný příkaz, aniž toto ustanovení zrušil.“ (Junior Quart. of American Baptist Publ. Societh.)

Den duševního odpočinku

3. Co jest praveno o dni odpočinku Božího? Žid. 4, 3. 4

4. Kdo tvořil s Otcem a také s Ním odpočinul? Jan 1, 1—3; Kol. 1, 16

5. Jak Ježíš znovu odpočinul, když dokonál vykoupení?

Luk. 23, 50—56

„Konečně Kristus odpočinul. Den pohanění a muk skončil. Když poslední paprsky zapadajícího slunce oznamovaly sobotu, Spasitel klidně ležel v hrobě Josefově. Jeho dílo bylo skončeno. Odpočíval v svatých hodinách sobotních. Při stvoření Otce se Synem v sobotu odpočinuli. Když dokonána byla nebesa a všechno vojsko jejich, radoval se Stvořitel se všemi nebeskými bytostmi nad krásou stvoření... Nyní Kristus odpočíval od díla vykoupení a přes zármutek jeho následovníků byla radost v nebesích nad zaslíbenou budoucností. Obnovené stvoření — vykoupené pokolení, jež nemohlo znovu upadnouti do hříchu! Tak viděli andělé ovoce díla vykoupení... V době „napravení všech věcí, kteréž byl předpověděl Bůh skrze ústa všech proroků“, sobota stvoření, den, v němž Ježíš odpočinul v hrobě Josefově, bude dnem odpočinku a radosti, v němž nebesa i země přinášeti budou chválu i dík Bohu a Beránkovi.“ (Desire 769. Leben 466)

6. Jak dojdeme duševního odpočinku vykoupení? Žid. 4, 9. 10; Mat. 11, 28—30

„Po celý týden měli bychom pamatovati na sobotu a učiniti přípravu, abychom ji světili podle přikázání. Na sobotu bychom neměli polížeti jenom jako na věc, kterou požaduje zákon, nýbrž také rozuměti jejímu vztahu k všelikému konání v našem životě. Všichni, kdož sobotu pokládají za znamení mezi sebou a Bohem, dosvědčující, že Bůh jest, který je posvěcuje, budou v zásadě zastávati jeho vládu. Ve svém denním životě plniti budou zákony jeho říše. Denně budou prositi, aby na nich spočinouti mohlo požehnání sobotní. Každý den budou míti společenství s Kristem a vyzařovati jeho dokonalou povahu. Jejich světlo v dobrých skutcích denně bude zářiti jiným.“ (Zeugnisse I. 196)

Čtvrté přikázání

7. Na kterém místě jest přikázání sobotní v mravním zákoně? 2. Mojž. 20, 8—11

8. Jak čtvrté přikázání dává znáti, že sobota ustanovena byla v ráji? V. 11

„Čtvrté přikázání není jenom podstatnou částí mravního

zákona, nýbrž poukazuje také na ustanovení, které Bůh dal před 2500 lety. (1. Mojž. 2, 3) — Je to jediné přikázání, které začíná slovem „pomni“. Sobota ustanovená v ráji, byla potvrzena na Sinai. Že sobotní přikázání bylo již před vydáním na Sinai, poznáváme z výroku o sobotě v 2. Mojž. 16, 22—30. Svatost sedmého dne osvědčena byla trojím divem každého týdne... Že sobota nebyla jenom ustanovením židovským, poznáváme ze samotného přikázání a z prohlášení Pána Ježíše, že sobota pro člověka učiněna jest. (Mar. 2, 27) Pozoruhodná předpověď u Izai. 66, 23 jest jasným důkazem všeobecného významu přikázání sobotního. Zdá se, že rozdělení času na týdny a povšechné vysvětlování, že číslo sedm jest číslem svatosti, nelze jinak vysvětliti.“ (Moody)

9. Jaký důkaz může býti dán, že sobota není ustanovením židovským? Mar. 2, 27

Zkušební kámen věrnosti

10. Jaká zkouška dosvědčuje, že sobota byla již před vydáním zákona na Sinai? 2. Mojž. 16, 4. 5. 22. 23. 25—30
 11. Co to přivodilo lidu Izraelskému, že přestupovali sobotu a jiná přikázání Boží? Jer. 17, 20—27
 12. Jak byli všichni lidé zahrnuti v zaslíbení za věrné ostříhání soboty? Izai. 56, 6. 7

6. úkol — 7. srpna 1937 — Z. s. 19.36

Sobota v Novém zákoně

Kristus a sobota

1. Jaké stanovisko Pána Ježíše k sobotě jest nám ukázáno v Písmě? Mar. 2, 27. 28

Kristus ustanovil sobotu (1. Mojž. 2, 1—3; Kol. 1, 16) a také ji posvětil (Jan 1, 1—3; Žid. 4, 4; Luk. 4, 16)

2. Jak jest nazvána sobota, kterou Kristus požehnal, posvětil a zachovával? Zjev. 1, 10; Mat. 12, 8
 3. Jak Kristus zbavil sobotu židovských ustanovení a znovu ji učinil požehnáním pro lidstvo?

Následující zkušenosti z života Ježíšova ukazují jeho stanovisko k zachovávaní soboty a k židovským ustanovením:

1. Hladovějící učedníci. (Mat. 12, 1—8) 2. Uzdravení osm-

atřicet let nemocného. (Jan 5. 1—20; 7, 21—24) 3. Uzdravení slepého. (Jan 9) 4. Uzdravení muže s uschlou rukou. (Mat. 12, 10—13) 5. Uzdravení ženy osmnáct let nemocné. (Luk. 13, 11—17)

„Spasitel nepřišel, aby zrušil slova praotců a proroků, neboť On sám mluvil skrze tyto muže; všechny pravdy slova Božího jsou od Něho. Ale všechny tyto neocenitelné klenoty byly falešně vysvětleny; jejich vzácného světla bylo použito k službě bludu. Bůh si přeje, aby byly vytrženy ze špatného pojetí a vsazeny do rámce pravdy. To však se mohlo státi jenom božskou rukou. Spojením s bludem sloužila pravda nepříteli Božímu i lidstva. Kristus přišel znovu ji vyvýšiti, aby Bůh mohl býti zveleben a lidstvu připraveno spasení.

Kristus pravil, že sobota pro člověka učiněna jest a ne člověk pro sobotu. Ustanovení, které Bůh dal, má sloužiti k blahu lidstva... Zákon desatera, jehož částí jest sobota, Bůh dal k dobru svého lidu.“ (Desire 287. Leben 146)

4. Jaké napomenutí dal Kristus svým učedníkům o svěcení soboty v budoucnu? Mat. 24, 20

Učedníci a sobota

5. Jak Duch Boží osvědčuje, že sedmý den jest sobota, kterou učedníci zachovávali podle zákona? Luk. 23, 54—56; 24, 1
6. Které verše nám ukazují, že sobotní přikázání nemohlo býti změněno po smrti Kristově? Gal. 3, 15; Žid. 9, 16. 17

Kdo zanechává dědictví, může před svou smrtí závěť změniti nebo zrušiti. Jeho smrt však utvrzuje a zpečetuje jeho poslední vůli. Podle zákona bylo by velikou urážkou zemřelého, kdyby po jeho smrti někdo chtěl třeba něco sebe menšího měniti na jeho závěti. Svou smrtí zpečetil Kristus Nový zákon neboli novou smlouvu. Základem této smlouvy jest zákon Boží čili deset přikázání.

7. Jaký obyčej měl Pavel v sobotu? Skt. 17, 2
8. V který den kázal Pavel pohanům v Antiochii? Skt. 13, 42. 44
9. Kolik sobot Pavel kázal v Korintu? Skt. 18, 4. 11

Písmo svaté nikde nemluví o „židovské“ sobotě, nýbrž o „sobotě Hospodina. Boha tvého“. Požehnání sobotní vztahuje se na všechny lidi; nezná žádného rozdílu.

10. Kolikrát je v Novém zákoně použito slova sobota?

Odpověď: 59krát. A pokaždé — vyjímaje Kol. 2, 16 — jest míněna sobota — sedmý den. Všecky knihy Nového zákona byly psány mnoho let po vzkříšení Pána Ježíše. „Sobota“, o které psali pisatelé novozákonní pod vedením Ducha svatého, vždy se vztahuje na sedmý den týdne.

11. Co jest míněno sobotou u Kol. 2, 16, která jest „stín věcí budoucích“?

Obřadné soboty v 3. Mojž. 23 byly spojeny s pokrmý a nápoji, novoměsíci a obětmi obřadního zákona. Jsou částí zákona, záležitosti v ustanoveních, poukazovaly na kříž a jím také skončily.

12. Který den světití budou vykoupení na nové zemi, když hřích na vždy bude odstraněn? Izai. 66, 22. 23

13. Jaká zaslíbení dána jsou těm, kteří u víře zachovávají přikázání Boží? Zjev. 22, 14; 14, 12

7. úkol — 14. srpna 1937 — Z. s. 19.24

První den týdne v Novém zákoně

Den vzkříšení Kristova

1. Kolikrát je v Novém zákoně řečeno „první den týdne“? (8krát)
2. Jak evangelium zdůrazňuje rozdíl mezi prvním dnem týdne a sobotou? Mat. 28, 1
3. Jak Marek ukazuje skončení soboty a začátek prvního dne? Mar. 16, 1. 2
4. V který den byl Kristus ukřižován? Luk. 23, 54
5. V který den byl vzkříšen? Mar. 16, 9
6. Jak učedníci osvědčili, že den vzkříšení byl třetí den od jeho ukřižování? Luk. 24, 20. 21
7. Jak evangelista jasně ukazuje, že první den týdne nebyl sobotou „podle přikázání“? Luk. 23, 54—56; 24, 1
8. Jakou zprávu dává Jan o událostech v den vzkříšení Ježíšova? Jak je ten den zván? Jan 20, 1. 19

9. Z jakého důvodu shromáždili se učedníci v tento první den týdne? V. 19

Učedníci nebyli shromážděni k uctění dne vzkříšení, nýbrž „pro strach před Židy“. Truchlili a plakali a nechtěli věřit zprávu Marie a Magdaleny, že Ježíš jest živ. (Mar. 16, 9—11) Také ostatní učedníci nechtěli věřit zprávu dvěma, jimž se Kristus zjevil. (V. 12. 13) Potom sedícím spolu jedenácti ukázal se a trestal nevěru jejich a tvrdost srdce.“ (V. 14)

10. Co jest památkou na vzkříšení od Boha ustanovenou?

Řím. 6, 3—6

Křtem dal Pán vhodnou památku na vzkříšení. Při vzkříšení není důležitý den, ale dosažení života. Křtem jest znázorněno pohřbení starého člověka ve vodním hrobě a povstání k životu novému.

Pavel a první den týdne

11. Jakou zmínku o prvním dni týdnu shledáváme ve spojení s rozloučením se Pavla v Troadě? Jak dlouho tam Pavel prodlé? Skt. 20, 7. 11

Když byl Pavel sedm dní v Troadě, učinil potřebné přípravy k odcestování prvního dne týdne do Assos. Bylo to shromáždění na rozloučenou. Podle Bible začíná den západem slunce a končí opět západem. Temná část prvního dne týdne je tedy v sobotu večer. V tom čase měl Pavel kázání na rozloučenou s věřícími v Troadě. V neděli ráno cestoval do Assos (28 km). Lámání chleba jest podobné lámání chleba na každý den, o němž jest zmínka ve Skt. 2, 46. Pakliže lámání chleba činí den svatým, musil by podle toho býti každý den svatým.

12. Jaké naučení dal Pavel v posledním verši, v němž je zmínka o prvním dni týdne? 1. Kor. 16, 2

13. Co učí Písmo o svatosti neděle, když shrneme všechny verše o prvním dni týdne? (Nic)

Nový zákon naproti tomu učí v 58 verších o sobotě: 1. že je to „sobota podle zákona“. 2. Kristus ji světil. 3. Také učedníci po ukřižování ji zachovávali. 4. Pavel ji zachovával. 5. Učedníci měli pamatovat, aby ji mohli světit. 6. Ze soboty, jako části zákona, nepomině ani puntík.

Od soboty k neděli

Dříve odpadnutí v církvi křesťanské

1. Před jakým odpadnutím varoval Pavel, když se loučil s Efezskými? Skt. 20, 29. 30

2. K čemu konečně povede odpadnutí od čisté víry? 2. Tes. 2, 3—10

„Krok za krokem, s počátku pomalu a tiše, potom však, když se zesílilo a ovládlo duše lidské, směleji tajemství nepravosti pokračovalo ve svém klamajícím a rouhavém díle. Téměř nepozorovaně vnikaly pohanské zvyky do církve křesťanské. Duch ústupků a přizpůsobování se byl na čas utlumen krutým pronásledováním, jež církev snášela od pohanů. Ale když pronásledování ustalo a křesťanství vstoupilo do dvorů a paláců královských, odložilo pokornou prostotu Kristovu i jeho apoštolů a místo ní přijímalo nádheru a pýchu pohanských kněží a vládců; místo přikázání Božích zaváděli lidské učení a pověsti. Pohanství, zdánlivě již přemožené, stalo se takto vítězem. Jeho duch ovládl církev. Jeho učení, obřady a pověry byly vtělovány do víry a bohoslužby vyznávající Kristových.“ (Spor 37)

3. Jak je tato nekřesťanská moc vyličeána v jiných pro-roctvích Bible? Dan. 7, 20. 21. 25; 1. Jan. 4, 3; Zjev. 13, 1—8

Ukrutná moc, kterou vyličuje Daniel, Pavel i Jan, byla vždy nazývána antikristem.

Církev a sobota

4. Jak se církev pokoušela změnit zákon Boží? Dan. 7, 25

„Aby církev dokonala započaté dílo, osobila si zrušit druhé přikázání, zakazující uctívání obrazů a v náhradu rozdělila desáté na dvě.

Duch ústupků, činěných křesťanstvím, otevřel cestu ještě dalšímu nedbání nebeské vlády. Satan, pracující skrze vůdce církevní, brojil i proti čtvrtému přikázání a pokoušel se odstranit původní sobotu, den, který Bůh požehnal a posvětil, a na jeho místo zavést svátek zachovávaný pohany jako „svátek slunce“. (Spor 39)

5. Co bylo ve starých dobách největší ohavností zkázy pohanů? Ezech. 8, 15. 16

6. Jak byla v pohanském Římě zavedena neděle?

Odpověď: „Všichni soudcové a obyvatelé měst, jakož i řemeslníci nechť odpočívají v úctyhodný den slunce. Rolníci však mohou svobodně pracovati. Často se stává, že práce na poli nikdy nemůže býti pohodlněji vykonávána než právě v tento den. Tato přednost, kterou dává božská prozřetelnost, nemá býti pomínuta.“ (Konstantinův zákon o neděli, ze dne 7. března 321)

7. Co bylo prvním krokem státu a církve učiniti neděli dnem uctívání?

„Když Konstantin 7. března 321 vydal svůj nedělní zákon, nebyl křesťanem vnitř ani zevně. Nevztahoval to přímo na církev; nedal tomuto dni také křesťanské jméno, ale nazýval jej pohansky „úctyhodný den slunce“... Než se Konstantin rozhodl povýšiti křesťanství na vládnoucí náboženství v říši, měl na mysli státní náboženství s vírou v jednoho Boha, kterým mělo býti křesťanství. Jako nejlepší vyjádření tohoto sjednocení pokládal zavedení neděle, jakožto dne odpočinku. V tom smyslu vydal zákon nedělní.“ (Zahn, Geschichte des Sonntags 40)

8. Který koncil se usnesl zrušiti sobotu — sedmý den — a ustanoviti neděli?

Odpověď: Církevní koncil v Laodicei r. 364. Když Konstantin vydal nařízení o všeobecném zachovávání neděle v říši římské, církev, která se přidržovala ostříhání sedmého dne, úžeji se seimkla. V řeckých a latinských církvích světila se vždy více neděle.

Druhým rozhodným krokem k ustanovení neděle jako dne odpočinku byl zákaz sněmu v Laodicei, světití sedmý den. Třetím krokem k ustanovení neděle byl sněm Orleánský, který zakázal dříve dovolenou práci v neděli a tento den nazval novou sobotou.

9. Jak se církev honosí změnou dne odpočinku jako znamením své moci, že může měniti i zákony Boží?

Odpověď: „Sobota jest v Písmě všelijak přikázána. Nikde v Bibli však není sobota zrušena a ustanovena neděle; proto

se tak stalo ustanovením apoštolské církve bez Písma. Měla-li církev moc, aby změnila sobotu Písma a přikázala světití neděli, proč by neměla moc učiniti tak s jinými dny, které jsou v Písmě odůvodněny, jako vánoce a t. d. (??) Zůstaneš-li při pouhém Písmu, musíš světití sobotu... která byla zachovávána od počátku světa." (Tak se vyjádřil katolický bohoslovec Dr. Eck ve svém rozporu s Lutherem r. 1519, Enchiridion 79)

Pravda a ústní podání

10. Jak jest v Bibli vyličeeno odpadnutí od pravdy Boží a obrácení se k lidským výmyslům? 2. Tim. 4, 3. 4
11. Co Bůh učini s všelikým štípením, které On neštípil? Mat. 15, 13
12. Proč jest nejisté následovati výmyslů lidských, místo dbáti toho „tak praví Hospodin“? V. 3. 9
13. Jaké požehnání zaslibuje Bůh poslušným? Zjev. 22, 14
14. Co bude rozlišujícím znamením ostatků lidu Božího? Zjev. 14, 12

9. úkol — 28. srpna 1937 — Z. s. 18.56

Sobota v proroctví

Proroctví starozákonní

1. Jakou památku ustanovil Bůh jako znamení posvěcení mezi svým lidem? Ezech. 20, 12

„Důležitým významem soboty jakožto památky stvoření jest, že stále nám připomíná pravý důvod, proč nutno uctívati Boha, — poněvadž On jest Stvořitelem a my všichni jsme jeho stvoření. Sobota tudíž tvoří přímo základ uctívání Boha, neboť nejpůsobivěji učí této božské pravdě, jako žádné jiné přikázání anebo zřízení. Pravý základ Božího uctívání, ne pouze sedmého dne, nýbrž veškerého uctívání, nalézáme v rozdílu mezi Stvořitelem a jeho tvory... Zachovávání soboty jest znaméním věrnosti k pravému Bohu, který učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“ (Spor 267)

2. Jaké požehnání zaslíbeno je tomu, kdo ostříhá sobotu?

Izai. 56, 1. 2

3. Jak cizozemci, kteří přijdou ku Pánu, osvědčí svou úctu k sobotě? V. 6. 7

4. Jaké zaslíbení je dáno tomu, kdo odvrátí nohu svou od znesvěcování soboty? Izai. 58, 13. 14

„V době konce má býti znovuzřízeno každé ustanovení Boží. Mezery v zákoně Božím, nastalé změnou soboty, musí býti zahrazeny. Ostatek lidu Božího musí světu ukázati, že každá reformace trvalá musí míti za základ zákon Boží a že sobota čtvrtého přikázání musí zůstati v platnosti jako památka stvoření a stálá připomínka moci Boží. Jasně a určitě do-
svědčí nutnost poslušnosti všech požadavků deseti přikázání. Proniknutí láskou Kristovou vzdělávají s Ním to, co dlouho bylo pustinou. Vyplňují mezery a napravují cestu k bydlení.“
(Prophets and Kings 678)

5. Jaké srovnání činí prorok mezi reformací, která nastane před velikým a hrozným dnem Páně a reformací za dnů Eliáše? Mal. 3, 1. 2; 4, 5. 6

6. Jakou ohavnou modloslužbu za dnů Eliáše zavedl král Achab? 1. Král. 16, 31—33

Bál byl bůh slunce Syrských a Fenických. S touto modloslužbou spojeny byly veliké výstřednosti a ohavné bezbožnosti. (Ž. 106, 28)

7. Jak Eliáš vybízel Izraele ku poslušnosti? Jak znovu-vzdělal oltář Páně? Jak Bůh odpověděl na jeho prosbu? 1. Král. 18, 21. 30—32. 36—39

8. Proč za dnů Achaba přišlo na Izraele neštěstí? 1. Král. 18, 18; Izai. 24, 5. 6

Reformační poselství

9. Jaké veliké poselství reformační bude v posledních dnech kázáno všem národům, pokolením a jazykům? Zjev. 14, 6—11

10. Jak daleko půjde toto poselství? Mat. 24, 14

11. Které zaslíbení nové smlouvy splnilo se v životě vykoupených? Izai. 51, 7; Žid. 8, 10

Vzdělavatel zboženiny

12. O jakém velikém díle reformačním mluvil prorok? Izai. 58, 1. 2. 12

(Čti: Spor věků, str. 278. 279)

13. Jak tito věrní nazvou sobotu? V. 13

14. V čem najde lid Boží sílu v době zkoušek? 2. Mojž. 31, 12—18 .

„Dítka Boží nenajdou pak jistoty v konání divů, jelikož satan bude napodobovati všeliká znamení, která se budou dít. Pokoušené a zkoušené dítka Boží najdou sílu v tom znamení, o němž je řeč v 2. Mojž. 31, 12—18. Budou se moci opíratí stále jen na živé slovo, na „Psánoť jest“... Ctitele Boží budou se odlišovati zvláště tím, že budou zachovávatí čtvrté přikázání, jelikož ono jest znamením stvořitelské moci Boží a svědkem jeho práva na uctívání a klanění se Mu se strany člověka.“ (Svědectví 248. 249)

15. Co jest hlavní úlohou církve ostatků? Mar. 16, 15

„Nejslavnostnější pravdy, jaké kdy smrtelníkům byly svěřeny, jsou dány nám, abychom je oznámili světu. Zvěstování těchto pravd má býti naší prací. Svět musí býti varován a lid Boží musí býti věrný své povinnosti.“ (Svědectví 27)

10. úkol — 4. září 1937 — Z. s. 18.42

Pravé svěcení soboty

Výzva ku poslušnosti

1. Co jest příčinou nepravosti ve světě? Izai. 24, 5. 6

„Velmi rozšířenou a převládající nepravost lze velikou měrou přičísti na vrub zanedbávání a neposlouchání Písma svatého. Je-li slovo Boží odloženo stranou, nemá moci na úzdě držeti zlé vášně přirozeného srdce. Lidé rozsívají tělu a z těla žnouti budou zkázu.“ (Prophets and Kings 624)

2. Jaké povolání jde v těchto posledních dnech ke všem lidem? Zjev. 14, 6. 7

„Hlas, který zazníval ze Sinaie, také v těchto posledních dnech dějin světa prohlašuje: „Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.“ Proti vůli Boží postavil člověk vůli svou; tím však nemůže býti umlčen hlas přikázání. Člověk nemůže zapřítí své povinnosti k vyšší moci. Může býti sebe více nauk a výmyslů; proti zjevení Božímu mohou lidé postaviti svou vědu, aby tak odstranili zákon Boží, vždy důtklivěji bude zníti přikázání: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.“ (Prophets and Kings 624)

3. Jak bude zjevena poslušnost člověka ku přikázáním Božím? Kdy jest v životě splněno zaslíbení nové smlouvy? Žid. 8, 10

„Když duše, ovládnuta vrtkavostí a vzdorovitostí, jest osvobozena a cele se oddá vlivu Božímu, nebo když člověk, který podlehl mocnému bludu, přijde ku poznání pravdy, pak se stal div! Každým obrácením splňuje se zaslíbení Boží: Dám vám srdce nové a ducha nového dám do vnitřností vašich.“ (Desire 407. Leben 226)

4. Jak se k sobotě zachová křesťan, který se odevzdal Bohu a chce Mu sloužiti celým srdcem, celou duší a vši silou? Ezech. 20, 12

5. Proč jsme čtvrtým přikázáním napomínáni, abychom světili sobotu? 2. Mojž. 20, 8—11

„Bůh zná potřeby lidí. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu; je nejdokonalejší stvoření. Stvořitel odpočinul od své práce a sobotní odpočinek připravil pro člověka. Skrze Ježíše, svého Syna, zanechal nám památkou tento krásný výrok: ‚Sobota pro člověka učiněna jest.‘ Jako slunce, tak i sobota jest celému světu ku požehnání. Jest pro všechna pokolení i národy. Čas jest darem od Boha... Jestliže jest jeho, má právo požadovati jej... Sobotu máme světití, protože Bůh odpočinul sedmého dne stvoření. Ten den jest svatý Pánu. Je to památka Božího odpočinutí. Pán Ježíš poučoval lidi, jak by sobotu měli světití. Nikdy se nepokoušel sobotu zrušiti, ale zvelebil ji.“ (J. E. Mahaffery)

6. Jaké cesty, řeči a libosti mají býti odvrženy? Komu je sobota svatou? Izai. 58, 13

7. Jaké požehnání přináší svěcení soboty, jelikož je to památka moci stvořitelské?

„Protože sobota jest památkou moci stvořitelské, je to den, v němž můžeme býti seznámeni s Bohem skrze jeho dílo. V mysli dětí měla by sobota býti spojena s krásami věcí v přírodě. Šťastná jest rodina, která v sobotu může jíti na místo uctívání, jako Ježíš a jeho učedníci šli do chrámu — polemi, podél jezera anebo hájem. Šťastný otec i matka, kteří své dítky psanému slovu Božímu vyučují obrazy z otevřené

knihy přírody a mohou se shromáždit pod zelenými stromy na čistém vzduchu, aby badali ve slova Boží a pěli písně chvály Otci nebeskému. Takovýmto společenstvím mohou se rodiče s dětmi a s Bohem spojit páskou, která nikdy nemůže být přetržena.“ (Erziehung 259)

Svěcení soboty

8. Jak je v Písmě svatém nazván den před sobotou?

Luk. 23, 54

„Hned na začátku čtvrtého přikázání Pán praví: pomni“... „Po celý týden máme mít v paměti sobotu a činit přípravy, abychom ji ostříhali, jak Pán žádá... Ve všem, co náleží k úspěchu díla Božího, první vítězství musí být získány v kruhu rodinném. Po celý týden musí rodiče pamatovat, že domov jest školou, kde děti mají být připraveny pro nebeský dvůr královský... Rodičové, po celý týden žijte jako před tváří svatého Boha, který vám dal děti, abyste je pro Něho vychovali. Veďte malý sbor ve svém domově tak, aby v sobotu všichni byli připraveni klanět se Mu v jeho svatyni.“ (Test. VI. 353. Zeug. I. 196. 197)

9. Jaké praktické naučení bylo dáno pro den přípravy?

2. Mojž. 16, 23b

„Žádná povinnost šesti dnů nemá být nechána na sobotu. Když v pátek ukončuje se příprava na sobotu, hleď, aby všechno šatstvo bylo připraveno a všechny pokrmy uvařeny, obuv vyčištěna a všichni umyti. Nechá se to zařídit, aby všecko bylo připraveno; učiníme-li si to pravidlem, můžeme to provést. V sobotu se nemá spravovat prádlo, připravovat pokrmy, účastnit se zábav, nebo jít za jakýmkoli světským zaměstnáním. Před západem slunce musí se odložit všeliká práce světská, všechny světské časopisy i knihy... V sobotu bychom neměli více jíst, ani mít vícero pokrmů než jiný den. Naopak, pokrmy by měli být prostší a méně bychom měli jíst než v jiný den, aby rozum byl jasný a svěží k chápání věcí duchovních. Jídla by měla být sice prostší, přece však chutná.“ (Tamtéž 354—357)

10. Kdy sobota začíná a kdy končí? 3. Mojž. 23, 32b

„Dobře bychom měli dbát začátku a konce soboty, pamatujice, že každá chvíle jest posvěcený čas.“ (Tamtéž)

11. Kde budeme v sobotu k nalezení, jestliže jdeme v šlépějích Ježíšových? Luk. 4, 16; Žid. 10, 25; Mat. 18, 20

„Vzácné chvíle sobotní nesmí býti zmařeny na lůžku. V sobotu ráno by měla rodina časně vstávat. Vstává-li pozdě, nastává spěch a zmatek v přípravě snídaně a na sobotní školu. Spěch a netrpělivost způsobují nesvaté pocity v domově... Do každého shromáždění náboženského musíme jít s živým vědomím, že přítomen jest Bůh i svatí jeho andělé a spolupracují s každým opravdovým věřícím. Při vstupu do modlitebny proste Pána, aby z vašeho srdce vzdálil všechno zlé. Modlete se za mluvčího nebo za vedoucího. Proste, aby slova toho, který mluví, byla k velikému požehnání.“ (Tamtéž 362)

12. Jakou radu dal Pán svému lidu o zachovávaní soboty? Mat. 12, 12b; Izai. 58, 13. 14

„Sobotní příležitosti jsou neocenitelným prostředkem k duchovnímu vychování. Neučte se sobotní úkol až v sobotu ráno, přehlížeje spěšně verše, nýbrž pečlivým badáním v sobotu odpoledne pro příští týden a opakováním každý den. Rodiče i děti měli by si zapamatovati uvedené verše a pokud lze i myšlenky v kázání a doma si to společně opakovati.“ (Erziehung 252)

„Za příhodného počasí měli by rodiče s dětmi jít do přírody. Uprostřed krás přírody vypravujte, proč sobota byla ustanovena. Zelená pole, lesy, oblaka, rosa, slavnostní ticho noční, nádhera hvězdné oblohy i krása měsíce, to svědčí o Stvořiteli.“ (Test. VI. 358)

13. Jaké zaslíbení dáno je těm, kdož uctívají Boha odvrácením své nohy od jeho svatého dne? Izai. 58, 14

11. úkol — 11. září 1937 — Z. s. 18.27

Sobota jako pečeť

Sobota znamením

1. Jak Bůh nazývá sobotu? 2. Mojž. 31, 17

2. Čeho je sobota znamením? Ezech. 20, 12

Sobota není jenom znamením moci stvořitelské, nýbrž také spasitelné milosti. K dílu vykoupení, ku přetvoření lžiřné povahy v spravedlivou, jest potřebí nekončící moci. Sobota,

jakožto znamení spasitelné moci Boží, spojuje stvoření s vykoupením. Jenom Bůh—Stvořitel má moc proměnit hříšného člověka ve svůj obraz a posvětit jej jako zjevení své povahy.

3. Jak svěcení soboty rozlišuje ty, kteří se klanějí Stvořiteli, od těch, kteří zavrhuji biblickou zprávu o stvoření?

2. Mojž. 20, 11

„Kdo správně svěťi sobotu, pokládá tuto zprávu za hodnověrnou. Věří tudíž ve stvoření prvního člověka, ve stvoření krásného příbytku pro člověka v šesti dnech, v původní stvoření nebe i země i v to, že Stvořitel sedmého dne odpočinul. Tak jest sobota znamením rozlišujícím toho, kdo tomuto zjevení věří, od toho, kdo tomu nevěří.

4. Jak člověk může svěťiti sobotu? Filip. 2, 5. 12. 13

„Sobota byla znamením jejich odloučení se od model a připojením se k pravému Bohu. Aby lidé mohli svěťiti sobotu, musí býti sami posvěceni. Vírou se musí stát účastníky spravedlnosti Kristovy. Když Izrael obdržel příkaz: Pomni na den sobotní, abys jej svěťil, Pán také pravil: Lid svatý budete mi (2. Mojž. 22, 31) Jen tak mohla sobota vyznačovati Izraele jako ty, kteří se klanějí Bohu.“ E. G. W.

5. Který obraz prorocký ukazuje, že krátce před velikým soužením bude zvláštní zapečetování? Zjev. 7, 1—8

6. Čím se vyznačují zapečetění?

1. Mají jméno Otcovo, což se shoduje s jeho povahou. Zjev. 14, 1

2. Není v nich lest a jsou bez úhony. V. 5

3. Jsou pocvičeni v trpělivosti. V. 12

4. Zachovávají příkázání Boží a víru Ježíšovu. V. 12

Pečeť Boží

7. Jak jest osvědčeno, že v sobotním příkázání lze viděti pečeť Boží?

1. Pečeť lze nalézt v zákoně Božím. Izai. 8, 16

2. Sobota jest výslovně označena jako znamení posvěcení. Ezech. 20, 12. 20

3. Ve čtvrtém příkázání jest trojí, co pečeť musí obsahovati: Jméno zákonodárce, Hospodin, Bůh tvůj; jeho moc, Stvořitel; Pán nebe i země.

Jest velice pozoruhodné, že sobota není jenom znamením

moci stvořitelské a vykupitelské, ale také znamením posvěcení člověka. Je tedy znamením lásky Boží k člověku a věrnosti člověka k Bohu. Sobota jest vnějším znamením díla milosti, které Bůh v člověku dokonává.

„Ne všichni, kteří vyznávají, že svěťi sobotu, budou zapečetěni. Ba i mezi těmi, kteří jiné vyučují pravdě, jsou mnozí, kteří neobdrží pečeť Boží na svá čela.“ (Test. V. 214. Viz Stráž 1934, č. 6. str. 70)

8. Co v posledním boji bude zkušebním kamenem věrnosti k Bohu? Zjev. 14, 12

„Sobota bude velikou zkouškou věrnosti, neboť tvoří obzvláště popíranou část pravdy.“ (Spor 369)

Zapečetění

9. Co je praveno o počtu zapečetěných? Z kterých pokolení jsou? Zjev. 7, 4—8

„Eliáš by byl vykonal zvláštní dílo, kdyby byl sčítal Izraele v době, když soudy Boží přišly na odpadlý lid. Na straně Páně mohl počítati jenom jednoho. Když ale řekl: „Zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali“, byl udiven slovy Páně: „Zachoval jsem v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi“.

Proto by se nikdo nyní neměl pokoušeti sčítati Izraele, ale každý by měl míti srdce masité, soucitné, srdce, jež jako Kristovo toužilo by po zachránění ztraceného světa.“ (Prophets and Kings 189)

10. Co jest praveno o dokonalosti 144.000? Zjev. 14, 5

Nyní, kdy Kristus, jako velekněz, koná smíření, měli bychom usilovati v Kristu býti dokonalí. Spasitel nikdy ani myšlenkou nepovolil moci pokušitelově. V lidském srdci nalézá satan tu neb onu skvrnu, kterou využívá k svému prospěchu; jest chována ta neb ona hříšná náklonnost, skrze kterou Satan pokouší. Spasitel o sobě pravil: „Přichází kníže tohoto světa, ale nic nemá na mně“. Satan nenalezl nic, čímž by mohl zvítěziti. Spasitel ostříhal přikázání svého Otce a nebylo, při Něm hříchu, jehož by satan mohl využiti k svému prospěchu. To jest stanovisko, v jakém musí býti nalezeni všichni, kteří mají ostáti v době soužení. Již v tomto životě

musíme se odloučiti od hříchu vírou v smiřující krev Kristovu.“
(Gr. Kampí 705. am. vyd. 727)

11. Co jest působivou mocí při proměnění života a při zapečetování lidu Božího? Efez. 1, 13; 4, 30

12. Jak se lid Boží v poslední době zachová k světáctví a k hříchu?

„Pravý lid Boží, jemuž na srdci leží dílo Boží a spasení duší, pozná vždy hřích v jeho pravém světle. Vždy budou naplnění ošklivostí k hříchu. Zvláště v závěrečném díle pro církev, v době zapečetování 144.000, kteří mají před trůnem Božím státi bez úhony, budou pocítovati převrácenosti v lidu Božím.“ (Test. III. 266)

12. úkol. — 18. září 1937 — Z. s. 18.11

Znamení odpadnutí

Pravá a falešná sobota

1. Jaké trojí poselství bude před druhým příchodem Kristovým zvěstováno v celém světě? Jaká výstraha jest v třetím poselství? Zjev. 14, 6—11

2. Co jest v proroctví biblickém představeno šelmou? Kdo jest touto mocí? Dan. 7, 23—25; Zjev. 13, 5—7

3. Jakým znamením věrnosti k Stvořiteli bude se vyznačovati Boží lid? Ezech. 20, 12

4. Čím byla sobota zatlačena ve zfalšovaných bohoslužbách antikrista?

Čtvrté přikázání zjevuje jméno, moc i území zákonodárce. Co jest památkou jeho díla stvořitelského? Sobota! Satan zavedl zachovávání neděle, aby zničil památku na stvoření. Neděle jest zbytek pohanského uctívání slunce. Papežství si přivlastnilo tento den. Jistý spisovatel vychloubavě praví: „Katolická církev již tisíc let před protestantismem mocí svého božského poslání změnila sobotu v neděli.“ (The Catholic Mirror, 23. září 1893)

*5. Co zákon Boží jasně přikazuje? 2. Mojž. 20, 8—11

Znamení církevní moci

6. Které proroctví předpovědělo smělý pokus o změnění zákona Božího? Dan. 7, 25

7. Jak si církev osvojuje moc měnití zákon Boží?

„Moc papežova je tak veliká, že může měnití a vykládati božské zákony.“ „Protože moc papežova není od lidí, nýbrž od Boha, a on jest zástupcem Božím na zemi, může božské zákony měnití a jeho ovečky svazovati a rozvazovati. (Ferar Ecclesiastical Dictionary (řím. kat.) o „papeži“)

8. Čím se papežství vychloubá jako znamením své moci? (Změnou soboty v neděli)

Otázka: Můžeš dokázati, že církev má moc ustanovovati svátky a vydávati předpisy?

Odpověď: Kdyby takovou moc neměla, nemohla by svěcení neděle, prvního dne týdne ustanoviti místo svěcení soboty, sedmého dne, pro kteroužto změnu není v Písmě žádného důvodu. (A Doctrinal Catechism, Stephen Keenan str. 74)

„Sobota, slavný den zákona, přešel v den Páně. Toto a podobné nestalo se na základě učení Kristových, neboť On pravil, že nepřišel zákon rušiti, ale naplniti: stalo se tak z moci církve.“ (Biskup z Reggio, koncil v Tridentě, 18. led. 1562)

9. Jaké rozkazy v posledních dnech budou vynucovati znamení šelmy? Zjev. 13, 16. 17

„Hrozně jest zakončení, jemuž svět se blíží. Pozemské mocnosti, spojujíce se k boji proti přikázáním Božím, rozkáží, že všichni, „malí i velicí, bohatí i chudí, svobodní i v službu podrobení“, mají se přizpůsobiti zvykům církve zachováváním nepravé soboty. Kteří neuposlechnou, budou postiženi občanskými tresty a na konec bude prohlášeno, že zasluhují smrt. Naproti tomu zákon Boží, ukládající den Stvořitelova odpočinku, vyžaduje poslušnost a hrozí hněvem těm, kdož přestupují jeho přikázání. — Když otázka ta jest takto jasně předložena, tedy každý, kdo pošlapává zákon Boží a poslouchá lidská nařízení, přijímá znamení šelmy; přijímá znamení příslušnosti k mocnosti, již chce raději poslouchati než Boha. Výstraha nebeská zní: „Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, i tenť bude píti víno hněvu Božího, víno, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho.“ (Spor 368)

10. Která moc podněcuje k válce proti ostatkům? Zjev. 12, 7

Přijetí znamení

11. Které poselství andělské varuje před přijetím znamení šelmy? Zjev. 14, 9. 10

12. S jakou mocí bude zvěstováno poslední poselství výstražné? Zjev. 18, 1

„Viděla jsem anděly v nebi sem i tam spěchající, sestupující na zem a opět do nebe vystupující; oni se připravovali na vyplnění zvláštní příhody. Potom jsem viděla jiného anděla mocného, který obdržel rozkaz, by sestoupil na zem, aby svůj hlas spojil s hlasem třetího anděla, dodávaje jeho poselství více moci a důrazu. Veliká moc a sláva byla udělena tomuto andělu a když sestoupil, byla země osvětlena od jeho slávy. Světlo, jež tohoto anděla obkličovalo, pronikalo všude a on volal velikým hlasem: „Padl, padl Babylon ten veliký...“ Poselství o pádu Babylona, jak je zvěstoval druhý anděl, jest opětováno s dodáním o všech porušenostech, které se od r. 1844 vloudily do církví. Dílo tohoto anděla přichází v pravý čas, aby se připojilo k poslednímu velikému dílu poselství třetího anděla, když se zesiluje v hlasité volání. Lid Boží jest tedy připravován, aby obstál v hodině pokušení, která má brzo na něj přijíti. Viděla jsem veliké světlo spočívati na nich a oni se spojili, aby bez bázně zvěstovali poselství třetího anděla.“ (Zkušenosti 237. 238)

13. Co Jan praví o těch, kteří zvítězili nad šelmou? Zjev. 15, 2. 3

14. Kdo z lidí vejdou do města Božího? Zjev. 22, 14

13. úkol — 25. září 1937 — Z. s. 17.56

Trojité veliké poselství

Poslední poselství výstražné

1. Co je vysloveno nad těmi, kdož proroctví Zjevení čtou, slyší a ostříhají? Zjev. 1, 1—3

2. Jak jest dokázáno, že poselství ze Zjev. 14, 6—12 budou zvěstována krátce před druhým příchodem Kristovým? Zjev. 14, 14—16

3. Jak víme, že tato poselství jsou věčným evangeliem? V. 6

Evangelium jest „moc Boží ke spasení každému věřícímu, Židu předně, i Řeku.“ Láska, která umožnila zachránění člověka z bahna hříchu, byla zjevena po prvním přestoupení v zahradě Eden. Radostné poselství o zachránění člověka skrze obět Kristovu, jest zvěstováno od nejstarších dob. Základním tónem byla spravedlnost z víry, cílem bylo spasení. Je to opravdu „věčné evangelium“. Ve zvěstování evangelia byla vždy zvláštní poselství pro zvláštní doby. Tak na příklad Eliášovo poselství bylo výzvou ke klanění se pravému Bohu. Když Jan Křtitel připravoval cestu pro první příchod Kristův, volal ku pokání. V posledních dnech opět bude zaznívat výzva k čistotě víry, učení a spravedlivému životu. Tím má býti připraven lid na druhý příchod Kristův.

První a druhé poselství

4. Jak zní první poselství? Zjev. 14, 7

Provolání „přišla hodina soudu jeho“, zaznělo právě v době, jak v prorocství bylo předpověděno. Očišťování nebeské svatyně, nastíněné službou v pozemském chrámě, jest vyšetřujícím soudem. Důležitost zákona Božího ve spojení se službou ve svatyni a vyšetřujícím soudem nemůže býti ani dosti zdůrazněna. V truhle ve svatyni svatých jest původních deset přikázání, která byla zvěstována na Sinai. (Zjev. 11, 9) Hřích jest přestoupení zákona. Podle zákona budou lidé souzeni.

Boží výzva „klanějte se tomu, kterýž učinil“, jest zvlášť důrazná a v této poslední době zvláště nutná. Jest jenom málo těch, kdo věří v Boha, který „řekl a stalo se, rozkázal a postavilo se“. Učení o vývoji jest velice zbožňováno. I mnozí z těch, kteří se vydávají za opravdově věřící, zavrhnou zprávu o stvoření z 1. Mojž. 1 a věří učení o vývoji. Tak je Bůh olupován o moc stvořitelskou i vykupitelskou. Poselství ze Zjev. 14, 7 vybízí ke klanění se Bohu, Stvořiteli, ku přijetí jeho památky, soboty, jako znamení jeho moci stvořitelské.

5. Co znamená volání: „Padl Babylon“? Zjev. 14, 8

„Babylon“ nám připomíná smělé postavení se lidského díla proti radě Boží. (1. Mojž. 10, 9. 10; 11, 4. 9) Babylon nebyl jenom krásným královstvím, ale byl také střediskem falešné bohoslužby. Babylonské náboženství se svými způsoby

a obřady bylo pokusem satanovým zfalšovati pravdu a klanění se Bohu. Pohanství má své chrámy, oběti, kněze a svátky. Místo Stvořitele uctívá stvoření. Základem jeho filosofie bylo vždy uctívání slunce.

Nejsmělejším pokusem nepřítele, uloupiti poznání pravdy Boží, bylo zřízení papežství. Tento mistrovský svod není nic jiného než pohanství, zahalené v křesťanské zvyky. Nepravá oběť: mše; nepravý prostředník: zpovědník; nepravá večeře: proměňování; nepravý křest: pokropení; falešná sobota: neděle. To je vskutku Babylon veliký.

Nynější protestantismus jest prodchnut modernismem a modernismus jest pohanství. Deset Božích přikázání jest od většiny náboženských učitelů cele anebo částečně zavrženo. Následující Řím uctíváním neděle, prohláší, že deset přikázání přibito bylo na kříž a odstraňují základ reformace, věrnost k zákonu Božímu. Jest mnoho náboženských směrů, které se vzájemně potírají. Ano i mezi kazateli jednotlivých církví není jednoty víry. Na nynějších církvích jest psáno velikými písmeny: zmatek.

6. K čemu jest vyzváno každé věrné dítko Boží? Zjev. 18, 4

Provolání Boží ukazuje, že v Babyloně jsou dosud věrné a upřímné duše.

7. Jak zřetelný rozdíl činí Pán mezi pravou církví a odpadlými? Zjev. 14, 12

Poselství třetího anděla

8. Co jest jádrem třetího poselství? Zjev. 14, 9

Čti: Spor věků, str. 275

9. Jaký hrozný trest postihne ty, kteří přes výstrahu setrvávají v odpadnutí? V. 10, 11

10. Na koho bude vylito sedm posledních ran? Zjev. 16, 2

11. Jak toto poselství musí býti rozšířeno? Jak předivně Pán splnil své předpovědění? Zjev. 14, 6

Zpěv vítězství

12. Který zástup jest nám vyličen jako stojící před trůnem? Zjev. 15, 2

13. Jakou vítěznou píseň zpívali? V. 3, 4